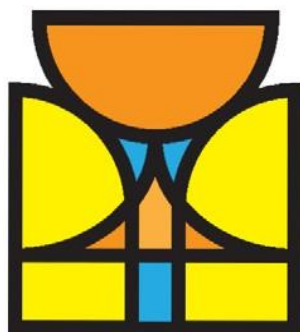

**Druhý Sbor
Českobratrské Církvě Evangelické
V Praze 3 - Žižkově**

2024
12

*Epištola Žižkovským
Neděle 7. dubna 2024*

*jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném
duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení;
vždyť jste, okusili, že Pán je dobrý!
(1 P 2,2-3 CE1)*

POZDRAV

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé, srdečně Vás zdravím z našeho žižkovského sboru. Přeji vám, ať vám velikonoční naděje prozařuje vaše dny. Dnešní bohoslužby a výroční sborové shromáždění vedl Zvonimír Šorm.

Dnešní sbírka byla určena na Diakonii Betlém.

Děkujeme za Vaši štědrost i za to, že pamatujete na náš sbor.

Po bohoslužbách následovalo Výroční sborové shromáždění, které bylo rovněž volebním. Děkuji vám za znovuzvolení na další období, vaší důvěry si velmi vážím. Věřím, že budeme společně dále rozvíjet sborový život, snažit se naplňovat poslání sboru. V příloze naleznete zprávu ze života sboru za rok 2023 očima farářky.

Na Velký pátek zemřela sestra Eva Brettová.

Rozloučíme se s ní při pohřebním shromáždění v sobotu 20. dubna od 11 hodin v modlitebně našeho sboru.

Program následujícího týdne:

V pondělí od 18:30h se sejde hospodářská komise.

V úterý v 9h se koná pastorálka pražského seniorátu, v 18h se sejdou děti ke svému pravidelnému programu.

Ve středu v 9:30h se koná setkání maminek s malými dětmi a od 19h se koná schůze staršovstva. Biblická půlhodinka online tento týden není.

Společně s Diakonií (SCPS) letos pořádáme dětský **přífarský tábor**. Konat se bude od 19.8. do 23.8. **Letošní sborová dovolená** se koná v termínu od 28.8. do 1.9. Pobývat budeme v Hoješíně u Seče. Rezervujte si, prosím, tyto termíny. Jsem Vám k dispozici pro osobní rozhovory, návštěvu, modlitbu, praktickou pomoc, stačí dát vědět mailem nebo telefonem.

Těším se na Vás, Vaše farářka Olga Mrázková

ČTENÍ: 2 Korintským 5,14-21

14 Vždyť nás má ve své moci láska Kristova– nás, kteří jsme pochopili, že jeden zemřel za všechny, a že tedy všichni zemřeli; 15 a za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal. 16 A tak od nynějška už nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. Ačkoli jsme dříve viděli Krista po lidsku, nyní ho už takto neznáme. 17 Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! 18 To všechno je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. 19 Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. 20 Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem! 21 Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti.

EVANGELIUM: Jan 20,19-23 (Zvonimír Šorm)

19 Téhož dne večer– prvního dne po sobotě– když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ 20 Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. 21 Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ 22 Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. 23 Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Je po velikonocích. Už skončily. Uzavřely se. Nikoli však příběh Ježíše Krista. Ten nekončí. Ten naopak dál pokračuje. Vždyť právě o tom je zvěst o vzkříšení, že tenhle Ježíšův příběh ještě rozhodně u konce není. Že i dál má ještě své pokračování.

A tak tu máme i to dnešní biblické vyprávění. Příběh vzkříšeného Krista a jeho učedníků.

Ježíš má odejít ke svému nebeskému Otci – tak to evangelista Jan líčí a tak to o Ježíši Kristu i vyznáváme: „vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha Otce všemohoucího“ – ale než se tak stane, mají právě ti, které Ježíš už za svého života nazval svými přáteli a kteří zase naopak jeho nazývají svým Mistrem a Pánem, poznat, že skutečně ani pro ně nic nekončí. Spíš naopak – začíná. Že Ježíš Kristus je jejich mocí a silou stále, i teď. Že – řečeno s epištolou Židům – *Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky.*

Když ovšem pohlédneme na onu počáteční scénu z našeho dnešního biblického vyprávění, vyčítáme z ní atmosféru úplně jinou. Učedníci jsou opět pospolu. Zas při sobě drží. Jako před ukřižováním. Ale to, co je nyní spojuje, rozhodně není společná naděje. To, co je nyní spojuje, je naopak strach. Strach z toho, že by mohli dopadnout jako jejich Pán. Strach z rozvášněného davu. Však – kdo by se ho nebál? Dav nepřemýšlí, neklade si otázky, netrápí se odpovědností. Dav se prostě nechá

strhnout. „Ukřižuj! Ukřižuj!“ – to davové skandování jim jistě ještě teď zní v uších. Jak snadné to bylo!

A pak ten kříž na Golgotě – i ten se vryje do paměti. A dovede děsit. Svírat v duši.

A tak se učedníci pro jistotu dokonce zabeđnili. Zavřeli se, neboť ten svět venku se jim právě teď nezdá přívětivý ani trochu. Bojí se ho. Cítí z něj spíš nepřátelství. Nebezpečí. Však se to prokázalo na vztahu k jejich Mistrovi. Svět nemívá v oblibě ty, kdo jsou příliš jiní, kdo příliš vybočují z průměru. Protože znepokojují už svou pouhou existencí. Už tím, že jsou. Už tím zpochybňují zaběhané pořádky a způsoby. Už tím zneklidňují k otázkám. A člověk, člověk přece touží spíš po klidu, po jistotě a ne po tom, aby si sám nad sebou musel klást nějaké otázky.

Co ale tedy dál? Co teď, mohou-li i oni od toho světa, před kterým se právě zabeđnili, očekávat stejné neporozumění, zlobu či dokonce nenávisť jaké zažil jejich Pán a Mistr? Co pomůže? Kdo vzkřísí jejich víru? Mají ještě nějakou naději?

Nesnadno odpovědět. Skutečně těžko se proniká tam, kde se člověk zazdí, zabeđní, zavře a zamkne do svých strachů a obav, do svých zklamání a zlých zkušeností. Těžko se proniká tam, kde se obrníme, zabarikádujeme a uzavřeme sami do sebe ve strachu, aby nás někdo nezranil, ať už na duši či na těle. Těžko

se proniká tam, kde – jak králíčtí libě překládají – *dveře byly zavřeny*.

Každý s tím jistě má svou zkušenost, jak nesnadné to je – a jak to nejde otevřít si zevnitř, jak nesnadno až nemožno překonat vlastní strach a uzavřenost bez cizí pomoci.

Ani tady – v tom biblickém příběhu – toho nejsou učedníci sami schopni. Ani tady to oni sami nedokážou. A přesto... přesto ten příběh, ani učedníci sami nakonec nekončí v sklíčenosti a beznaději. Vystrašená uzavřenost není jejich věčný úděl.

Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: Pokoj vám.

Zvláštní výpověď – Ježíš prochází zavřenými dveřmi. Zvláštní, ale i velice nadějná. A hlavně skutečná. Žádný kouzelnický trik. Ale výpověď, výpověď zkušenosti mnohých. Mnohých, kteří se ocitli v podobné situaci jako učedníci, v situaci sevření, úzkosti, obav, zklamání, v situaci, kdy člověk má pocit, že příběh víry, lásky a naděje už nemá žádné pokračování, v situaci, kdy se člověku zdá, že jediné, co ještě zbývá – má-li přežít – je se uzavřít a obrnit. Za dveře, do hroší kůže, do snů, do netečnosti, do sebe. Ale pak ...pak najednou bylo všechno jinak. Pak zase vstoupil ten, který přichází i tam, a právě tam, kde už jsme

zatáhli roletu. I tam, kde už nevíme, kudy kam a kudy dál. I tam, kde naše dveře *byly zavřeny*. Pak nás znovu oslovil ten, který boří hradby dělicí na různě a vyvádí ze žalářů, ať už mají podobu jakoukoli – strachu, opuštěnosti, nelásky, zklamání.

A tak i zde v tom dnešním biblickém vyprávění vzkříšený Kristus přichází, aby vzkřísil víru, lásku a naději těch, kteří toho všeho pozbyli. A staví se do jejich středu.

Ježíš přišel a postavil se uprostřed nich. Zdá se to možná až nepodstatná maličkost, zdá se to jako lehce přehlédnutelný detail, a přesto i tenhle detail říká mnoho: o církvi, o lidské naději, neboť právě na tom závisí podoba církve, podoba lidské naděje - co stojí v našem středu. K čemu člověk vzhlíží. Co vstupuje do jeho zorného úhlu. Co je středem lidského života.

Je-li středem křižovaný, a přece živý Ježíš Kristus, mění se mnohé. I tady v tom příběhu je to víc než patrné. Nejdříve strach, obavy, uzavřenost a izolace, a teď *radost*. Zkrátka naprosto rozdílná atmosféra, už na první pohled.

Ale nejde jen o atmosféru. Tou to nekončí. Už ta o mnohém vypovídá, ale to, oč tu běží, je ještě něco jiného. Jde o pokoj jako dar ukřižovaného, a přece vzkříšeného Krista.

Možná bychom čekali, že Ježíš své učedníky spíš sepsuje. Že jim vyčiní. Že je pořádně pokárá. Vždyť on toho přece musel tolik vytrpět, tolik toho musel vydržet a tolik toho musel na sebe vzít, jak o tom i teď vypovídají jeho ruce a bok. Mohl by jim to teď dát pocítit, co všechno on musel ... zatímco oni zase dali průchod svému strachu a obavám.

Ale nic takového tu nenalezneme. Žádné výčitky. Žádné pokárání. Místo toho tu zní naopak ono *Šálóm láchem! Pokoj vám!*

To je to první, s čím k nám vzkříšený Kristus přichází: ne s výčitkami, ale s pokojem. Ani teď mu nejsou cizí lidské slabosti. Ani teď nepřichází jako nesmiřitelný soudce, ale jako dárce pokoje. Přesto všechno, co sám zakusil a vytrpěl, přesto všechno zůstává Dárcem a Tvůrcem pokoje. To nemůžeme přehlédnout už jen proto, že ten Kristův pozdrav, toto jeho přání a dání tu zazní hned dvakrát.

Je-li však řeč o Kristově pokoji, pak to není – jak to konečně jednou již řekl sám Ježíš – tentýž pokoj, jaký svět dává. Nejde v něm ani tak o vnější příznivé okolnosti jako předně o Boží přítomnost v lidském srdci, jednání, životě.

Však ani tady se pro učedníky situace vnějšně nezměnila. Ten svět, od kterého se chtěli izolovat a před nímž se chtěli uzavřít, protože z něho šel strach,

protože se ho báli, ten se nijak nezměnil. Ten zůstal stejný. Co však se změnilo, bylo, že nyní stál v jejich středu vzkříšený Kristus právě jako ten, který je dárce pokoje, jako ten, který i v nepříznivé situaci a v neutěšených okolnostech přináší naději a dává radost. Který i tady posiluje a vede.

Ten Kristův pokoj – ten tedy skutečně není o absenci nepříznivých okolností. To je naopak pokoj i navzdory nepřízni, navzdory nebezpečí. Navzdory tomu, že je před námi třeba spousta práce i nelehkých úkolů. Spousta nepříznivých okolností. Protože tenhle pokoj Kristův je pokoj od Boha. Ne lidský klid, ne lidská nečinnost či dokonce lhostejnost a netečnost. Tohle je pokoj smysluplnosti. Pokoj souzvuku s Bohem. Pokoj života víry, lásky a naděje. Ten přichází s láskou, s věrností, jež zůstává i v těžkostech.

Klid – ten lásku naopak spíše dusí. Uzavírá prostor. Staví zdi. Vede k lhostejnosti. K tomu raději si ničeho nevšímat a o nic se nestarat. Raději se do ničeho nepouštět a pro nic se moc nenasazovat. Kristův pokoj však naopak zmocňuje a vysílá. Neizoluje. Neuzavírá. Nebarikáduje se, ale vysílá. *„Ježíš jim znovu řekl: ‚Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám Vás.‘*

Jestliže k nám tedy Ježíš přichází s pokojem, pak jistě ne proto, abychom se s ním někde uzavřeli. Třeba v kostele, modlitebně, jen ve svém srdci či jen mezi

těmi svými. Ten pokoj naopak znamená i pověření a úkol. Službu. Službu Bohu i lidem. Po způsobu Kristově: *jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.*

Jakoby tu tedy vzkříšený Kristus svým učedníkům – a taky i nám – říkal: teď je to na vás. Teď jste vy moji velvyslanci. Velvyslanci pokoje, který vám dávám. V síle tohoto pokoje nyní jděte tam, kde je vás třeba. To je nyní vaše poslání v tomto světě. Co jsem měl vykonat, bylo dokonáno, ale můj příběh víry, lásky a naděje tím nekončí. Bude pokračovat ve vás. Vy jste nyní mí zastupitelé.

„Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Až podnes je dech výrazem života. Kdo dýchá, žije. Tak i v Bibli. Už v jeho první knize, v biblickém vyprávění o stvoření světa, to tak můžeme číst: *„I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem.“* Tak – právě tím dechem Božím.

A to smíme slyšet i tady. Dechem Kristovým se stáváme jeho velvyslanci. Dechem Kristovým se opět stáváme živými tvory, novým stvořením. Na jeho dechu Ducha to záleží. Ne na našem dokonalém vzhledu, decentním chováním, na našem obratném jednání. To se vyžaduje ve státní diplomacii.

Být velvyslancem Kristovým však znamená sytit se předně jeho Duchem. Vzít to z jiného konce. Ne jen změnit vizáž. Nejen zachovávat dekórum. Ale přijmout právě jiného Ducha, Ducha Kristova, toho Krista, který přišel právě proto, abychom měli život a měli ho v hojnosti, který přišel proto, *aby spasil, což bylo zahynulo.*

A proto je tu nakonec i řeč o odpuštění hříchů. Protože odpuštění právě k životu navrácí. Odpuštění obnovuje vztah, s Bohem i bližními. Protože odpuštění osvobozuje a vyvádí z izolace, z uzavřenosti. Protože odpuštění – to je právě naděje, že se mohou dít nové, dobré věci i tam, kde se dosud děly věci zlé, i tam, kde jsme se zasekli ve vlastních vinách, křivdách a výčitkách.

Bez odpuštění však zůstává všechno při starém. Zazděné. Zabarikádované. Izolované. Ale právě i to je dobré si uvědomit: *komu hříchy neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.*

Právě jako velvyslanci Kristovi, právě jako ti, kteří nosí jméno Kristovo a jeho jméno reprezentují, můžeme dveře druhým nejen otevřít, ale právě i zavřít. Protože nyní předně podle nás budou druzí vnímat, o čem že je ten Kristův příběh. Jestli o odpuštění, o naději a novém počátku, anebo o jeho

odepření a o tom, že ten, kdo jednou zklamal, už nikdy šanci nemá.

Vězme však, že tenhle janovský příběh je právě o odpuštění. O novém počátku. Navzdory minulému selhání. Vždyť ono Kristovo: „*Pokoj vám!*“ tu zní právě těm, kteří sami zklamali. Ne jako výtka, ale právě jako naděje, že i ve svých vinách má člověk, na čem stavět. Jako naděje, že navzdory lidské slabosti život v beznaději končit nemusí.

Nechť tedy i nám zní ono Kristovo: „*Pokoj vám.*“ I dnes. I vždy znovu. Amen.

KONTAKTY

Druhý sbor ČCE v Praze 3 – Žižkově
Čajkovského 1639/10,
130 00 Praha 3

tel: 222 722 753, 739 244 619

E-mail: zizkov2@evangnet.cz

Web: <https://zizkov2.evangnet.cz>

farářka: Olga Mrázková, tel: 608 474 527,

E-mail: olimrazkova@seznam.cz

Úřední hodiny: po 17-19; jindy (po dohodě)

kurátorka: Eva Potměšilová, tel: 604 180 711,

E-mail: eva.potmesilova@seznam.cz

správa domů: Petr Klas, tel. 603 559 984

E-mail: domycajkov@seznam.cz

úřední hodiny: po: 8h-12h, 16h-18h; út, st a pá: 8h-9h;

čt: 8h-9h, 15h-19h

účetní: Michaela Bartošková

E-mail: michaela.zizkov2@seznam.cz

úřední hodiny: po: 16 h-19h

číslo účtu: 2700073883/2010